

1

Vårt andliga ursprung: Själens skapelse

*Vår födelse är blott en sömn och en glömska:
Själén som stiger upp inom oss, vårt livs Stjärna,
Har haft sin nedgång någon annanstans, och
kommer långt bortifrån ...
Med skimmerspår av härlighet kommer vi från
Gud, vårt hem.*

– William Woodsworth
Intimidations of Immorality

I ALLA TIDER HAR MÄNNISKAN funderat över hemligheten bakom sitt ursprung, sanningen om sin natur och sitt förhållande till universum. Frågor som: ”Vem är jag?”, ”Varifrån kommer jag?” och ”Vart är jag på väg?” har ekat generationer igenom, oberoende av nationalitet, kultur och traditioner. Vi har tolkat förmågan att analysera som ett tecken på att vi har en medvetenhet om oss själva och menar då att vi kan se oss som individer, åtskilda från varandra och omgivningen.

Under många år var denna självidentifikation accepterad som något karaktäristiskt för människan, en förmåga som skiljde ”människan” från de ”lägre” djuren. Det antogs allmänt att denna del av intelligensen på något sätt hade gjort oss överlägsna alla andra livsformer, som vi delar planeten med. Människan kan tänka och resonera, men det kan inte djuren.

Under de senaste trettio åren har emellertid vetenskapliga studier sakta slagit hål på uppfattningen om att människan är en unik, tänkande varelse.

Definitionen av människan som den enda varelse som kan tillverka redskap slogs sönder när Jane Goodall studerade schimpansernas uppförande och avslöjade, att de inte bara använder befintliga redskap utan även tillverkar egna. Kort efter avslöjandet började antropologer att undervisa schimpanser i teckenspråk. Dessa studier skulle snart i ännu högre grad ifrågasätta det unika i att vara människa.

Den unga schimpansflickan Washo var den första som lärde sig teckenspråk. Inom några månader behärskade hon en vokabulär på mer än 400 ord och hon kunde konversera fritt inom ett antal områden. En dag lät Washos lärare henne se sig själv i en spegel och frågade: "Vem är det?" Utan att tveka tecknade Washo: "Det är jag, Washo." Med denna enkla gest visade den unga schimpansen förmågan att identifiera sig själv och ifrågasatte därmed att medvetenheten om sig själv är en unik mänsklig egenskap. Efter Washo har andra arter som gorillor och orangutanger också visat denna förmåga och även kapacitet att förstå abstrakta begrepp som t.ex. döden. Detta bevisade gorillan Koko när hon sörjde sitt sällskapsdjur, kattungen "All Ball", när den dött.

Men en närmare titt på mänsklighetens analys av sig själv avslöjar, att det är mer än begreppet självmedvetenhet, som hör ihop med att vara "människa". De frågor vi människor ställer gäller inte bara vilka vi är, utan också varför vi är här och vart vi är på väg. De har ofta en andlig aspekt och antyder att det kan finnas någonting utanför den mänskliga naturen, en kraft som är större än oss och som vi har glömt eller inte förstår.

Då och då har det dykt upp upplysta tänkare som försökt besvara dessa frågor. För det mesta har emellertid mänskligheten ignorerat eller missförstått deras läror, som ofta innehållit symboliska ritualer. I bästa fall tolkades de som att vi är fysiska varelser som söker andliga erfarenheter. Ingenting kunde dock vara mera felaktigt. En granskning av stora religiösa verk som den egyptiska *Book of the Dead*, *Bibelns skapelseberättelse*, *Bhagavad-Gita*, *Bergspredikan*, *Tao Teh Ching* och *Zenfilosofi*, för att nämna några, rymmer alla en enda sanning: Vi är andliga varelser som har ett fysiskt liv.¹

Faktum är att vi är andliga varelser skapade av Gud för att vara Hans sällskap

¹ En eloge till författaren John Van Auken för hans klarsynta förklaring av detta begrepp i hans många skrifter och föreläsningar.

och medskapare. Själens blev till genom att Gud i kärlek utvidgade en del av sig själv. Vårt sanna ursprung är inte denna jord, för vi är inte fysiska varelser. Medan vi vistas på denna planet bor emellertid själen, som är vårt sanna jag, i en mänsklig kropp, ett uttryckssätt som skapades i syfte att hysa själen under livet på jorden. Själens ursprung är gudomligt, ett resultat av en andlig skapelse, medan kroppens ursprung är jordiskt, ett resultat av en fysisk skapelse. Kroppen kan förstöras, men själen är evig.

Det är naturens dualitet som har förvirrat mänskligheten genom århundradena, för alltför ofta ser vi bara det fysiska och förstår inte den sanna andliga existensen. Det är också anledningen till att människan fortsätter att ifrågasätta sitt ursprung, sitt syfte och sitt mål. För att inrikta sig på de frågor som mänskligheten länge har funderat över, måste vi därför reflektera över både vårt andliga ursprung och vårt fysiska arv. Vi kan nämligen inte förstå vilka vi är, varför vi är här eller vart vi är på väg förrän vi först förstår hur och varför vi kom till. Vi ska därför börja med att ta en titt på den andliga skapelsen så att vi bättre kan förstå vår sanna natur. ”... när människan analyserar och försöker förstå sig själv, är det bra att veta varifrån hon kom för att veta vart hon är på väg.” [5753-1]

Själens skapelse

Den skapelseberättelse de flesta känner till finns i Johannesevangeliet: “I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud.” (Joh 1:1) Detta välformulerade avsnitt har länge varit ämne för spekulation och debatt. Det samlade de tidigt kristna skolade som var snabba med att identifiera ”Logos” (ord), tolkat från grekiskan, som Kristus. En del utdrag i Edgar Cayces readingar stödjer denna tanke: ”Först har vi Sonen, sedan de andra sönerna eller himlavarelserna som har fått kraft och makt.” [262-52]

Enligt en annan tolkning är emellertid Logos i själva verket ett mönster för medvetande som präglades i varje själ i skapelseögonblicket. Följande avsnitt från readingarna tycks stödja detta: ”För, som det sades i begynnelsen: Gud rörde sig och sa: ’Ljus, bli till’ och ljuset blev till, inte solens ljus utan snarare det, av vilket, genom vilket, i vilket varje själ, hade, har och alltid kommer att ha sin existens.” [5246-1]

Det viktiga är inte vilken tolkning som är den korrekta utan att detta

mönster existerade vid tidpunkten för själens skapelse, präglad i själens ande eller livskraft i födelseögonblicket. Detta mönster, som ibland kallas Kristusmedvetande, syftar på den medvetandenivå där själen bidar i fullkomlig harmoni med den Kreativa Kraften.

Även om Johannesevangeliet gör en resumé av ”begynnelsen” så finns den mest fullständiga skapelseberättelsen i Första Moseboken. En jämförelse mellan Första Moseboken och materialet i Cayces readingar avslöjar många likheter. I båda versionerna sägs det klart att människans sanna natur är andlig, att vi först skapades som ande. Den andliga skapelsen finns i 1 Mos 1:26. ”Gud sade: Vi skall göra människor som är vår avbild, lika oss.” Eftersom Gud är ande eller energi (kraft) och inte en fysisk varelse, syftar detta avsnitt på det faktum att mänskligheten skapades till en andlig avbild av eller likhet med Gud. Det syftar inte på fysiska egenskaper.

Vidare säger readingarna att Gud hade en önskan om sällskap och uttryck. I kärlek utvidgade Han sig själv och skapade på så sätt själarna. ”... när skapelsen inträffade eller när individuella väsen skapades, gjordes vi till sällskap åt Gud-Fadern.” [1567-2] ”Så när Han rörde sig, skapades själar – delar av Honom själv.” [263-13] Detta tyder på att alla själar skapades i ande vid samma tillfälle. (I fortsättningen använder jag de olika namn som finns i Cayces readingar som beteckningar för ”Gud” som Gud-Fader, Skapande Kraft, Ande, Skapare, Guds-Kraft och det Universella Sinnet. Alla syftar på den gudomliga, allvetande, allmakt och ibland personliga skapande kraft som skapade världsalltet.)

Vårt andliga syfte

Vi skapades emellertid till att vara mer än bara sällskap till Gud för Skaparen hade också en mening med vår existens, nämligen att vi skulle vara Hans arvingar och medskapare till Honom. ”För vi är arvingar som är förbundna med den universella kraft vi kallar Gud ...” [5755-2] ”Varje individs själ är en del av Helheten, med en medfödd rätt från den Skapande Kraften att bli Faderns medskapare ...” [1549-1] Som en del av den Skapande Kraften är själen evig och äger skapande kraft. Genom att visa den kraften kan vi förstå att vi är ett med Gud-Fadern. Att bli ett med Skaparen är alltså slutmålet. “För i begynnelsen sa Gud: ‘Ljus, bli till.’ Du ... är en av dessa

ljusgnistor med full skapelseförmåga, med all kunskap om Gud.” [5367-1]

Vår medfödda rätt, meningen med att vi skapades, kallas den Första Orsaken. Denna ursprungliga avsikt ligger bakom allt vi gör. När vi finns till i ande och är fria från kroppens begränsningar, har vi full kännedom om den Första Orsaken. När vi går in i fysisk form förlorar vi emellertid denna ur sikte på grund av den fysiska kroppens densitet. Vi ser endast den fysiska formen och identifierar oss snarare med den än med vår andliga natur. Det var Jesus från Nasaret – den själ som först dokumenterades ha nått Kristusmedvetande – som i sina liknelser och i sin undervisning skulle få oss att minnas den medfödda rätten.

Den fria viljan – En gåva

Förutom att skapa oss och ge oss en mening gav Skaparen själen en gåva. Denna gåva – den fria viljan – skulle visa sig vara såväl till största välsignelse som till största börda. När själen väl fått denna egenskap blev den en oåterkallelig del av vårt varande. När den fria viljan används korrekt – i enlighet med den universella lagen – kan vi visa den medskapande förmågan och uppleva sällskap med den Kreativa Kraften. Men när den används felaktigt – på ett sätt som står i motsättning till den universella lagen – kan den skapa stort kaos.

Den fria viljan var nödvändig för att själen skulle kunna välja att ha gemenskap med Gud. Gud var väl medveten om att denna gåva kunde användas för motsatta syften. Ändå var det nödvändigt att Han inte lå sig i våra val, när Han väl hade gett oss denna gåva. För Gud visste att vi inte kunde vara sanna arvingar och medskapare, såvida vi inte hade samma egenskaper som Han.

Som en naturlig följd av den fria viljan gav Gud själen även möjlighet att utvecklas. Detta är den egenskap eller förmåga som ger den möjlighet att lära av erfarenheten, att förändra sig och att växa när den upplever nya saker.

Så fastställdes den universella scenen. När den Skapande Kraften genom en kärleksakt vidgade sitt andliga mönster och skapade sällskap, föddes själarna som en följd av önskan om sällskap och uttryck. Från början var de individuella men ändå en del av helheten. Vi är en del av hela den Skapande

Kraften, för Guds kraft som utvidgade sig är vår livskraft. Den kraften är den del av oss som är oföränderlig och aldrig ändras. Själen är vår individualitet, som kan välja, lära sig och växa. Man kan därför se varje själ som ett individuellt uttryck för den Skapande Kraften, ett med helheten och ändå den individuella summan av sina unika erfarenheter.

Separationen – Ett misstag

Vid skapelsen var själens vilja ett med Guds vilja. Genom att träna viljan skulle vi genom erfarenhet lära oss att uttrycka den kreativa förmågan i hela universum. Själen började experimentera med sina skapande krafter. Vilken härlig tid det måste ha varit, när de individualiserade uttrycken för Guds kärlek fanns till i harmoni och enhet i de olika sfärerna. Genom att handla i förening med den universella lagen gav varje själ uttryck åt den Gudomliga Vilja och den Kreativa Kraft som den hade inom sig, och utvidgade gudomlig kärlek allt vidare i det universum som utvecklade sig.

Vid något tillfälle började emellertid själen se sig som något åtskilt från Gud, ett separat jag, snarare än ett individualiserat uttryck för Gud. Den kom att se Gud snarare som en existens *utanför* sig, än den motiverande kraften inom sig. Detta var den första felaktiga uppfattningen. Själen började också se sig snarare som den kreativa kraftens *källa*, än som en kanal för att uttrycka Andens kreativa kraft. Att tro på en falsk bild av sig själv, var den andra felaktiga uppfattningen. Båda dessa felaktiga uppfattningar ledde till ett ”separerat medvetande”, där själen förlorade det sanna ursprunget och meningen ur sikte.

När själen använde viljan för sina egna syften, gjorde den det utan hänsyn till andras välbefinnande. Det uppstod meningsskiljaktigheter mellan grupper och individer och uppfattningen om separation växte. Förutom att själarna uppfattade sig som åtskilda från Gud, började de snart uppfatta sig som åtskilda från varandra. Själen hade vänt sig bort från den Kreativa Kraften, hädanefter symboliserad av ljuset, och tagit ett steg in på den felaktiga vägen, symboliserad av skuggan, in på en väg som skulle leda till att den andliga kunskapen fullständigt förlorades, symboliserad av mörker.

Dessa felaktiga uppfattningar och den medvetenhet om separation som följde, har kallats den ursprungliga synden av somliga och syndafallet av andra.

Det framställs i Bibeln som den tid när Adam och Eva fick lämna Edens lustgård.

Ändå separerade inte Gud sig från oss. *Vi separerade oss själva från Honom.* *Mirakelkursen* säger, att vi trodde att vi var åtskilda och skapade en felaktig uppfattning, som vi sedan trodde på. Även Cayces readingar ger stöd för den uppfattningen: ”Följden blev separation och ljus och mörker. Mörker, för att själen hade separerat – att *en själ hade skilt sig* (författarens kursivering) från ljuset.” [262-56] Genom den fria viljan gjorde vi valet att tro på separationen och förneka enheten med Gud. Vi valde jaget före enheten och förde genom detta val in synden, för all synd kommer från oss själva.

Fastän vi trodde att vi var åtskilda från Gud, kunde Han, som är kärlek, likväl varken fördöma oss för detta misstag eller önska att någon själ skulle gå förlorad. I samma ögonblick som vi åstadkom separationen, formade Han en plan för att hjälpa oss att komma ihåg vår sanna natur och mening och finna en väg tillbaka till Gudsmedvetande. Så stor var Hans kärlek. Enligt readingarna ingick det i den planen att tid, rum och tålamod skulle skapas och visas i den tredimensionella världen, liksom att den Helige Ande skulle skapas i syfte att väcka oss från den ”dröm” om separation, som vi hade skapat.²

Den materiella dimensionen

Vid det här laget är det helt uppenbart att gåvan med fri vilja för många själar blev ett alltför stort ansvar eller kanske en för stor frestelse. Därmed inte sagt att alla själar hade gjort uppror och använt gåvan felaktigt. Det fanns fortfarande många som inte hade vandrat in på den felaktiga vägen och som hedrade enheten med Gud. Men Gud älskar alla lika mycket och är lika bekymrad över att ha förlorat en, som att ha förlorat många. I ett försök att hjälpa de själar som gett sig in på fel väg skapade Gud metoder eller händelser, så att de skulle kunna komma ihåg sitt ursprungliga syfte. Eftersom Gud hade genomsyrat själen med utvecklingsförmåga, var det möjligt för vilsegångna själar att lära av sina misstag och välja att återvända till den ursprungliga enheten.

För att själen skulle förstå de misstag den gjort, behövde den emellertid förstå att det separerade tillstånd som den nu befann sig i, var en motsats till

² Se *A Course in Miracles*, Foundation for Inner Peace, s. 351.

det medvetandetillstånd i enhet som den hade när den skapades. Själens vibrationshastighet är en av de högsta frekvenserna i skapelsen. Denna höga vibration gjorde det svårt för själen att behålla den förståelse som var nödvändig, för att förstå de misstag den hade gjort. Har du någonsin sprungit så fort genom en skog eller ett skogsområde att du inte hann se träden längs stigen? Det var som om själen rörde sig så snabbt genom universum, att den inte tog sig tid att ”stanna och känna rosornas doft” och förstå vad den faktiskt gjorde.

Gud tillhandahöll därför ett sätt att göra vibrationen långsammare, så att själen skulle kunna inse vad den gjort för fel och få tillbaka sin förståelse. För att åstadkomma detta införde Han begreppen tid, rum och tålmod. Eftersom tid och rum inte existerar i den andliga världen, som är energi, måste dessa uttryckas på det materiella planet. Alla dimensionerna är uttryck för den Skapande Kraften³, skapade som undervisningsobjekt så att själen genom dem kan få möjlighet att känna igen sitt misstag med att separera, förstå sin och Guds natur och komma ihåg sitt ursprungliga tillstånd som var enhet med Gud.

Begreppet tid ger oss möjlighet att förstå att varje liv har en början och ett slut. Gryningen till varje ny dag visar att vi alltid har möjlighet att få en ny erfarenhet eller ett nytt medvetandetillstånd, om vi väljer det. Varje ögonblick ger oss möjlighet till detta nya val. Det är aldrig för sent att börja om igen. Talesättet ”idag är första dagen på resten av ditt liv” är mera sant, än man i allmänhet inser. Begreppet tid formades för att hjälpa själen att lära sig att den, när som helst kan välja att se bortom den felaktiga tanken om separation och återvinna enheten med den Skapande Kraften.

Begreppet rum ger oss möjlighet att förstå den sanna samhörigheten med universum. Rummets storhet hjälper oss att förstå Guds storhet eller det faktum att den Kreativa Kraften genomsyrar allt som existerar. Precis som stjärnorna är delar i denna storhet, är den individuella själen en del av den storhet, som är Gud. Storheten och oändligheten i rymden, som vi ser när vi blickar mot stjärnorna, reflekterar Guds natur, även om den bara är en blek återspeglning av Hans sanna härlighet. När vi blickar mot himlen, förundras vi då inte ofta över detta magnifika universum? Tänker vi inte ofta lite

³ Att Söka Gud, Bok 1 & 2, “Ande,” s. 264.

längre och funderar över Guds majestät, Han som skapade det? Närmar vi oss inte på något sätt i ödmjukhet vår Skapare, om så bara för ett ögonblick?

Även om tid och rum är de sätt som ger oss möjlighet att återskapa vår natur och vårt förhållande till Gud, så är tålmod den andliga kraft som gör det möjligt för oss att lära det. Genom att vara tålmodig får själen möjlighet att visa ”gudalika” kvaliteter och vi kan komma till insikt om att dessa kvaliteter inte bara är Guds, utan naturliga egenskaper hos själen.

När tid, rum och tålmod visas i den materiella världen blir de tre lärosätt i själens andliga utveckling. Tillsammans med den Helige Ande, ”Guds röst inom oss”, gör de det möjligt för oss att komma ihåg det sanna tillståndet i varandet. ”Men Hjälparen, den Heliga Anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt ...” (*Jobb 14:26*) Readingarna förklarar det på följande sätt: ”När vi börjar fånga en glimt av att allt rum existerar i tiden, att all tid är en, att all kraft är en, att all Kraft är Gud, då återvänder vi till den enhet som Kristus talade om, när Han sa att Han skulle vara i Fadern och vi skulle vara i Honom.”⁴

Så i hela universum visades tid, rum och tålmod i den materiella dimensionen. Själens hade nu möjlighet att utforska de materiella världarna. Hittills hade själen varit ande, den hade ännu inte gått in i materia. Själens såg nu framför sig ett helt nytt område att uppleva och vågade sig snabbt in i dessa nya världar.

Vetenskapens syn på Skapelsen

Innan vi behandlar själens inträde i det materiella ska vi ta en kort titt på vetenskapens syn på skapelsen, också känd som kosmologi. Det är riktigt att religiösa och vetenskapliga tanke-system utgår från olika paradigmen⁵ men de utesluter inte varandra. I själva verket ger många vetenskapsmän uttryck för en tro på Gud, bland dem är Albert Einstein en av de mest berömda. Många accepterar helt enkelt att den Högste ursprungligen skapade universum och grundlade vissa lagar, som lagarna om det fysiska eller evolutionen. De försöker förstå det

⁴ Ibid.

⁵ Vetenskapen arbetar utifrån ett paradigm eller en ram för fysisk verifikation. För att betraktas som en giltig observation, måste en händelse upprepad gång observeras och mätas av oberoende fysiska medel. Som bevis accepterar naturligtvis religionen sådant som inte kan upptäckas av de fysiska sinnen. Det kommer från en icke-fysisk referensram.

universum som verkar under dessa lagar.

När vi beaktar fysiska förklaringar måste vi inse att vetenskap bara handlar om materiella fenomen. Syftet med varje vetenskaplig teori är att använda befintliga observerbara bevis som en ram, för att förklara hur och varför ett visst fenomen inträffar. Den nämner inte den Högstes existens, eftersom den inte kan observeras.

När vi accepterar att vetenskap och religion använder olika metoder, kan vi gå vidare och undersöka vad dessa metoder avslöjar om vårt ursprung. Vi kanske till och med upptäcker att de olikheter de kommit fram till, inte är något annat än att de använder olika ord för att beskriva samma saker.

Teorin om Big Bang. Den mest allmänt erkända vetenskapliga teorin om skapelsen är teorin om ”Big Bang”, en term som 1946 först myntades av George Gamow, som ett uttryck för den ursprungliga omstörtande skapelsen.⁶ Den baseras på de matematiska ekvationer som kallas områdesekvationer i Albert Einsteins relativitetsteori som presenterades 1915, och de lösningar på dessa ekvationer som togs fram av den ryske fysikern Alexander Friedmann 1922. Astronomen Edwin Hubble lämnade bevis som gav stöd åt denna teori, när han upptäckte att galaxer stadigt var på väg bort från varandra.

Enkelt uttryckt utgår Big Bang teorin från att universum har sitt ursprung i en oändlig densitets enhetstillstånd, som på grund av hög temperatur utvidgades i ett explosivt skapelseögonblick för ungefär 13,7 miljarder år sedan. Big Bang teorin utvecklades vidare av Alan H. Guth som i början av 1980-talet la fram ”Inflationsteorin” som använde partikelfysik som grund för de fysiska händelser som inträffade under skapelsens första explosionsögonblick. Det bör noteras att denna teori även gör förutsägelser om protonernas slutliga sönderfall, som skulle indikera att vid någon punkt skulle universums expansion inte bara avstanna utan även implodera. Det för oss till en intressant punkt när det gäller vetenskapliga modeller. De är oense om huruvida universums struktur är öppen, och i så fall kommer att expandera för alltid, eller om den är stängd, varvid expansionen kommer att upphöra och rymden kommer att dra ihop sig tills universums hela

⁶ För mer information om vetenskaplig kosmologi hänvisas till *The Left Hand of Creation* av John Barrow och Joseph Silk, samt *The Omega Point* av John Gribbin.

massa än en gång finns i en enhet, en process som kallas ”Big Crunch.”

Även om denna teori kan verka väldigt olik den bibliska skapelsen, kan en närmare titt visa något annat. Den vetenskapliga synen förklarar att universum har sitt ursprung i ett enda densitetstillstånd. Liknar inte detta enda tillstånd det tillstånd av enhet, där alla var ett? Liknar inte det Guds tillstånd innan Hans skapelsehandling, när allt var ett? Kan det möjligen motsvara det ”tomrum” som nämns i Första Moseboken? På grund av att temperaturen blev för hög inträffade sedan en explosion. Följden blev att olika partiklar, som började expandera utåt, skapades. Liknar inte detta den skapelse där Gud utvidgade sig själv och skapade själar med fri vilja och på så sätt åstadkom en mångfald inom den Kreativa Kraften? Kan detta motsvara påståendet: ”Ljus, bli till”, eftersom ljus och hetta båda är energiformer? Enligt Big Bang fortsatte sedan universums partiklar att expandera utåt, bort från centrumet. Har inte vi alltsedan skapelseögonblicket dragits allt längre bort från den andliga källan? Även när vi beaktar konceptet av ett universum med sluten struktur, måste vi inse att universum vid någon punkt inte längre kommer att expandera utan komprimeras in i sig själv, alltså återvända till en enhet. Liknar inte det den förening eller enhet med den Kreativa Kraften, som vi alla strävar efter att återvända till?

Kanske ett antagande, men är det inte möjligt att vetenskaplig kosmologi och religiösa skapelseberättelser helt enkelt använder olika terminologi för att förklara hur universum kom till? Vilken tolkning du än föredrar är slutresultatet detsamma. På något sätt blev det fysiska universumet och senare det biologiska livet, till.

Att gå in i materia

När materiell beskaffenhet hade bildats, var själen fri att uppleva vilken som helst av de materiella världar som hade skapats. Även om biologiskt liv inte kan finnas på alla planeter, fastslår Cayces readingar att det finns andra planeter inom andra solsystem som representerar den tredje materiedimensionen, precis som jorden gör inom detta system. När själarna började flytta in i fysiska liv, kom inte alla till jordeplanet, eftersom en del valde att uppleva materiell existens i andra världar.

Guds avsikt med själens inträde i materia var att den skulle få en läroperiod.

Det var en möjlighet för själen att återfå en känsla av släktskap som medskapare till Gud. Genom tid, rum och tålmod skulle själen använda den egna viljan till att uttrycka de medskapande förmågorna i harmoni med den Universella Lagen.

Gud menade, att själen skulle *erfara* de möjligheter som kroppslighet erbjöd men avsåg inte att själen permanent skulle ta på sig det som var karaktäristiskt för materien. Själen skulle gå ner på jordeplanet i andlig form och vara ”i världen” men inte ”av världen”. (Se tabell 1, *Själens degeneration*, för jämförelse mellan olika själsuttryck på jordeplanet.) När den första själsgruppen, som även kallas den första rotrasen, gick ner på jordeplanet i andlig form, tittade själarna på världen och var förvånade. De fann ett överflöd av existerande livsformer, växter och djur, som utvecklades enligt en fastställd utvecklingsplan. Mera fascinerande var kanske de fysiska sinnesförnimmelser som dessa livsformer kunde uppleva. Själarna insåg snart att de ”tätare” djurkropparna, eller köttet, kunde uppleva fysiska förnimmelser som en andlig form inte kunde. Några själar valde att hellre projicera sig in i dessa livsformer, så att de kunde uppleva dessa förnimmelser än att följa planen för sin egen själsutveckling. Än en gång gjordes egna val i strid med Guds vilja. De själar som valde denna väg övergav inte bara sin egen andliga utveckling utan la sig också i utvecklingen av jordens livsformer och ändrade även deras utvecklingsväg. Denna själviska projektion in i materia utan hänsyn till naturens lagar var en felaktig användning av andlig kraft på högsta nivå.⁷ Den markerade också själarnas första degenerationssteg, där själen steg ned från den högsta sfären med Gudsmedvetande in i det begränsade ”jordliga” medvetandet.

Enligt Cayces readingar projicerade sig den första själsgruppen in i jordens livsformer, i djur, växter och till och med i mineraler. De skapelser som var resultatet av dessa projektioner var inte Guds skapelser, utan en följd av att själen hade använt den skapande förmågan på ett felaktigt sätt. Till en början kunde själen projicera sig in i och ut ur dessa former med viljan. Gradvis med varje projektion i materia började emellertid själen att stanna i kroppen allt längre och längre. Jordens tätare vibrationer började inkräkta på själens vibrationer och gjorde det allt svårare för själen att

⁷ För utförligare beskrivning om denna period i jordens historia i Edgar Cayces readingar, se *The Creation Trilogy*, Eula Allen.

TABELL 1 - SJÄLENS DEGENERATION		
Själens ursprungliga tillstånd i den andliga sfären: Ande/Själ, ett individuellt uttryck för Guds kärlek/ett tillstånd av enhet. Själén gick in i den materiella dimensionen som:		
<i>Manifestation</i>	<i>Egenskaper</i>	<i>Medvetandetillstånd</i>
Andlig form	Energi Icke-materiell manifestation Första rotrasen	Gudsmedvetande
Ljuskropp	Materiell, ännu inte köttslig Lysande ljusenergi Kan med viljan gå in och ut Andra rotrasen	Avtagande Gudsmedvetande Själs-minnet finns ännu kvar
Tankegestalt eller Tankekropp	Fysisk manifestation Bildad i själens sinne Kan med viljan gå in och ut Tättnar gradvis när sinnet har köttsliga tankar Tredje rotrasen	Förlorar medvetenheten om Gudsmedvetande Själs-minnet finns ännu kvar Inledning av ett individualiserat medvetet sinne
Tankeprojektion	Projektion av en aspekt av själén i fysisk gestalt Ingen individuell vilja Använd som tjänare/arbetare ”Robot”	Inget individuellt medvetande
Mänsklig kropp	Kött och blod Cykel med födelse och död Tätheten ökade med tiden Skapad som fulländat uttrycksmedel att användas av själén på jorden Fjärde rotrasen	Sinnet delat i tre nivåer: Medvetet Undermedvetet Supermedvetet

OBSERVERA: Denna tabell tar inte med de djurformer som själen experimenterade med eftersom de inte anses som naturliga uttryck för människans utveckling.

med viljan gå in och ut. Så småningom förlorade många själar denna förmåga helt och snärjdes i världen, oförmögna att återvända till sin andliga form.

Önskan att hjälpa

Tusentals, om inte miljontals, själar var nu fast på jordeplanet. När de gick in i materia med dess begränsade medvetenhet glömde de bort sin gudomliga natur och kunde inte återvända till himlasfären. Inte ens organismens död var en garanti för att själen skulle bli fri från de jordiska banden, för några var så förvirrade om sin identitet att de dröjde sig kvar på jorden, ur stånd att ”återvända till ljuset” som de kommit ifrån. De var disorienterade och fångna på jordeplanet och sökte ofta andra former som de kunde framträda i.

De miljontals själar som fortfarande var förenade med Gudskraften såg med stor oro på denna utveckling på jordeplanet. Några av dem hade valt att ännu inte manifesteras i materia. Det fanns också andra som hade tagit tillfället i akt att uppleva materialitet i andra solsystem och inte blivit inblandade i materia på det sätt som på jorden. Från dessa båda grupper valde många själar osjälviskt att gå och hjälpa sina kamrater, fastän de visste att de också riskerade att bli snärjda. ”... det fanns då – *från* de andra *källorna* (världarna) en fortsatt invandring av dem som *ville* skynda dit för att bevara balansen, sådan som den Kreativa Kraftens första avsikt var ...” [364-7] Syftet med ”den andra själsgruppens”⁸ inkarnation var ädelt, för de gick ner på jordeplanet i ett försök att hjälpa de förlorade själarna att återfå sin identitet, en strävan som hade sitt ursprung i osjälvisk kärlek för sina kamrater.

Inledningsvis förblev många av dessa själar i andlig form och gick inte in i köttlig form i vetskap om att det innebar att deras andliga medvetande fördunklades. Andra uppenbarade sig som ”ljuskroppar”, som såg ut som lysande högväxta varelser med något långsträckt lemmar. Även om det inte var en fysisk kropp hade denna ljuskropp en tätare vibration än den rena andliga. Ljus är en materiell manifestation av andens energi. De kunde gå in och ur ljuskroppen med hjälp av viljan och manifesteras i sin form på

⁸ Tack till Jerry Lekstrom och Deirdre Aragon för deras intuitiva insikter rörande de tre själsgrupper som gick ner på jordeplanet under denna tid.

olika sätt. Dessa själar hade en stark samhörighet med naturen och vördade och respekterade de djurarter och växter som existerade på jorden. Tyvärr gav många i denna andra själsgrupp också efter för denna världens fysiska frestelser och glömde bort sin gudomliga natur, när de upprepade den första själsgruppens misstag. Även om vissa av dessa själar hade upplevt materialitet i andra system, var det något annat än jordens. Kanske var det den intensiva gravitationskraften eller köttets tunga densitet i jordens livsformer. Kanske var det en kombination av dessa och andra förhållanden som är unika för jorden, som hindrade deras försök att hjälpa sina kamrater och resulterade i att många i den andra själsgruppen också fastnade i köttet.

Minnen från denna andra rottras lever kvar i berättelser i det mytiska landet Lemurien. Lemurianer är också den verkliga källan till många legender om ”formförändrare” som finns i många kulturer, i synnerhet bland Amerikas ursprungsbefolkning.

I och med att den andra själsgruppen misslyckades, stod det klart att de flesta själar inte kunde motstå denna planets sinnesupplevelser. Oavsett hur ädla intentionerna än var, verkade det som om alla själar riskerade att bli snärjda i materia när de gick ner på jorden. Trots att de visste detta var det ändå en del som var villiga att försöka igen. En sådan själ var Amilius, även känd som den förste sonen och den äldre brodern.

En räddningsplan

Amilius tillhörde och ledde faktiskt den grupp själar som aldrig gjorde uppror mot Skaparen utan fanns till i enhet och harmoni med den Kreativa Kraften. Amilius hade noga iakttagit vad de första två grupperna gjort och kände till de svårigheter som själarna ställdes inför, när de försökte stå emot jordens fysiska dragningskraft. Han var bekymrad över kamraternas välfärd och kände att något måste göras för att ge dessa själar den ledning de behövde, så att de skulle kunna komma ut ur det kaos som de hamnat i. Han insåg, att de på något sätt måste bli visade hur de skulle kunna övervinna den fysiska påverkan som störde själens andliga krafter. Amilius kände så stor kärlek för sina kamrater att han föreslog att han själv skulle ta på sig den uppgiften! Han föreslog att han skulle bli som en av dem och uppleva materialitet, för endast genom att erfara dessa förhållanden kunde

han övervinna dem och visa andra hur det skulle kunna ske.

Som en själ i absolut harmoni med den Kreativa Kraften talade Amilius med Fadern och föreslog att han skulle gå ner på jorden i syfte att leda sina kamrater, så att de skulle återfå sitt andliga minne. Gud var först tveksam till att tillåta detta, för han visste att när Amilius väl fanns till i det fysiska, så skulle kanske inte han heller kunna motstå de fysiska frestelserna. Men Amilius stod på sig och var säker på att han inte skulle förlora sin gudomliga natur och att han skulle klara av köttets fällor. Gud gav sitt samtycke för Han visste att Amilius plan var enda hoppet för dem som hade gått vilse.

Ändå ville inte Gud att Amilius ensam skulle ta på sig detta uppdrag. Han skulle ha sällskap av andra själar som också ville hjälpa de vilsekomna. Amilius skulle leda en ”tredje själsgrupp” bestående av 144 000 själar⁹ till jorden. ”Då sjöng morgonstjärnorna tillsammans och de viskande vindarna förde nyheten om att människan skulle komma tillbaka till sfärerna ...” [294-8] Detta var den tredje rotrasen, ihågkommen i myter och legender som människorna på Atlantis. Tillsammans skulle de ta på sig uppgiften att visa sina vilsegångna kamrater vägen tillbaka till Gudsmedvetande.

In i materiell form

Amilius ledde således den tredje själsgruppen ner på jordeplanet, så att de skulle kunna uppleva den materiella beskaffenheten på jorden och betvinga den. ”Faderns förstfödde som kom till Atlantis som Amilius och lät sig ledas på själviska vägar.” [364-8] Detta innebar emellertid inte att han gick in i den täta, fysiska kropp som vi har idag. För Amilius avsåg att genom sin skapande förmåga skapa en kropp av materia av sitt eget själs-jag. Dessa skapelser var projektioner från själssinnet och kallades tankeformer eller tankekroppar, som själen viljemässigt kunde flytta in i och ut ur. Denna kropp skapades inte av fysiska medel – den gjordes som en ”bild” i själssinnet och blev till. ”När det gäller deras form i fysisk bemärkelse, så hade den *srarare* karaktären av *tankeform* eller att den kunde komma ut från *dem själva* ...

⁹ En del forskare menar att denna grupp om 144 000 själar är ”de utvalda” som finns omnämnda i Bibeln. Även om readingarna antyder att dessa individer har inkarnerat på jorden upprepade gånger som en grupp för att hjälpa till att höja mänsklighetens medvetande, klagör de också att detta inte är en exklusiv samling. Varje person som åtar sig att uppenbara sanningen i det dagliga livet blir en av ”de utvalda”, det sanna Israel, den sanna sökaren.

ungefär så som amöborna gör i vatten ...” [364-3] Själens kunde gå in i den tänkta kroppen för att lära sig vissa lektioner för att väcka minnet om den andliga meningen och enheten med Gud.

Ytterligare en aspekt beträffande denna skapelse var uppdelningen av kön. För att hjälpa Amilius att utföra sitt uppdrag, ingrep Gud och delade själen i dess två aspekter – den aktiva eller *yang*-aspekten och den receptiva eller *yin*-aspekten.¹⁰ Genom att arbeta tillsammans skulle de individuella manliga och kvinnliga sidorna komplettera varandra. ”... när det gällde att vända sig inåt, genom skapelsens källa, som för att skapa en medhjälpare ... *då* – från det egna jaget – kom det fram som skulle bli medhjälparen, *inte* bara sällskap ...” [364-7]

Under sina första år på jorden lärde sig själarna i gruppen att använda sinnesegenskaperna, allteftersom de utvecklade mentala förmågor. Till en början använde de dem för att finna andliga företeelser, att uttrycka det inneboende gudomliga. Dessa själar, som var samstämda med den Kreativa Kraften och visade den kärleken i handlingarna på jorden, var kända som ”Guds barn.”

Gradvis började emellertid några själar att mera använda sitt fysiska sinne och välja att leva mera i den fysiska tanken än den andliga tanken. De började uppleva världen genom de fysiska sinnen och upplevde lust och erotik. De började äta växter och senare även djurkött. När de gjorde det, började tankekroppen anta formen av det de sökte. De började tätna och antog köttets natur när vibrationshastigheten blev långsammare. ”Allt eftersom de formades genom att förhärliga sina egna önskningar ... blev de tätare eller stelnade – till stor del i den form som den mänskliga kroppen har idag ...” [364-3]

Den nedåtgående spiralen med degeneration, som resulterade i att Gudsmedvetandet förlorades, fortsatte alltså efter att Amilius kommit till jorden. Många i denna själsgrupp blev hemtama och betedde sig på samma sätt som de själar de hade kommit för att hjälpa. När detta hände, sjönk

¹⁰ De österländska begreppen *yin* och *yang* beskriver kanske bäst dessa två aspekter, som avser själens båda poler. All kraft har en positiv och en negativ laddning. Även själen, som är energi, har denna egenskap. *Yang* hänvisar till den positiva polariteten, den yttre, närvarande och aktiva, som kallas den maskulina. *Yin* hänvisar till den negativa polariteten, den inre, dolda och mottagliga, som kallas den feminina. Vår ursprungliga själsnatur innehåller båda dessa aspekter. När själen går in i den fysiska kroppen väljer den emellertid vilken aspekt den vill ha och bestämmer alltså vilket kön den vill manifestera.

dessa ”mörkrets barn” som de kallas i readingarna, djupare in i självmedvetande och bort från Gudsmedvetande. Självmedvetandet blev så stort att de började lyssna på en annan röst. Inte Guds röst, inte det ondas röst, utan sin egen. Denna röst, den egna viljan i motsats till Gudsviljan, symboliseras av ormen i Bibelns skapelseberättelse.

Själarnas fortsatta önskan att tillfredsställa sig själva ledde till att några projicerade en del eller en aspekt av sig själva till en separat varelse, en sorts ”tankeprojektion”, som inte hade någon egen vilja utan stod under kontroll av den själ, som skapade den. Readingarna talar om dessa som robotar ”... som hölls kvar av individer eller grupper för att arbeta i hushållet, odla fälten eller liknande.” [1968-2] Skapelsen av dessa vareliker och användningen av dem som tjänare eller slavar orsakade stora meningsskiljaktigheter mellan de som var sanna sitt ursprungliga syfte och de som föll allt djupare in i materians självtillfredsställelse.

När Amilius såg de fel som begåtts, förstod han att enda sättet att bemästra den fysiska världen var att själv ta på sig kroppslighetens alla aspekter, för att visa att det fanns en flyktväg från det köttliga inflytandet. Han accepterade att han skulle bli tvungen att anta fysisk form – kött och blod – och bli som en av dem som gått vilse i den fysiska världen, så att han skulle kunna uppleva den fysiska kroppen för att bemästra den. Genom detta val, bestämde Amilius att han skulle föregå som ett gott exempel för andra. Han blev därmed Vägvisaren och tog på sig bördorna för en lång resa, som skulle leda mänskligheten ut ur det separerade medvetandets mörker och tillbaka till det Gudsförenade medvetandets ljus.

Det finns en innersta kärna i oss alla där hela sanningen bidar; och runt omkring, skal på skal, innesluts den av det grova köttet ... och att VETA, består snarare i att öppna en väg ut varifrån den innestängda praktiken kan fly, än att åstadkomma en ingång för ett ljus som förmodligen finns utanför.

– Robert Browning